

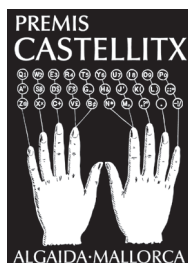
Joan Carles Munar Far

Jo vull ser independent

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2013

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2013-G-R-00XX-0080

© del text: Joan Carles Munar Far

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan Carles Munar Far

Jo vull ser independent

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2013

JOAN CARLES MUNAR FAR

Vaig néixer a Lloret de Vistalegre l'any 1993. Actualment complement els estudis de Filologia Catalana a la UIB, amb els estudis de Música Tradicional al Conservatori Superior i els estudis de Geografia i Història a la UNED.

Ja des de petit vaig començar a assistir a tallers de glosats i a inventar-me les primeres gloses. A mesura que passaven els anys em veia més animat a escriure gloses de més extensió i a experimentar altres tipus d'estrofes que quedaven fora de les estrictament mallorquines, com la dècima.

Escriure gloses és per mi una manera de passar el temps, un entreteniment, ja que posar en vers el que vols dir en prosa és complicat. Aquesta és la primera vegada que he participat en un concurs de gloses.

El glosat *Jo vull ser independent*, de Joan Carles Munar Far, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXXV Premi Llorenç «Móra» de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castellitx 2013. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

Jo vull ser independent

Mare de Déu estimada
de la Pau de Castellitx
ja que ara estic enmig
vos vull fer una abraçada;
Vós estau acostumada
que uns vos mirin i altres no,
a uns donau il·lusió
i altres fan mitja rialla:
sou com una endevinalla
que no té solució.

He viscut sempre a un lloc
que m'han dit que era ca meva
ningú mai m'ha donat treva,
sempre he apagat el foc,
també vaig a poc a poc
a l'hora de reclamar:
jo no em vull barallar
a casa hi tenc molts d'amics
i sol passar alguns pics
que és molt millor callar.

Però ara vos contaré
un pas que m'ha succeït
sembla casi un acudit
no sé si me'n sortiré;
parer vos demanaré
Vós que sou intel·ligent
i estimau tota la gent
tractant-los sempre igual
tant si és tema conjugal
com si ho és més indecent.

Tot el sou que he guanyat
fent feina de sol a sol
—crec he estat un poc betzol—
a la casa l'he donat;
sé que altres s'han despistat
i han viscut damunt l'esquena
posant-me als ulls una bena
talment com un llogater,
i feina havia de fer
fermat a una cadena.

No sé qui distribuïa
aquest sou «comunitari»
però el dipositari
ho feia amb alegria
i a pics amb traïdoria:
no em dava per passar el mes,
protestar era per demés,
jo sempre era el dolent;
per haver estat amatent
m'ha sortit a l'inrevés.

Demanava augment de sou
sempre em deien: «No toca,
tu vols embullar la troca
i afegir més en el brou».
És ver que tocava on cou,
cada dia era més pobre
i damunt jo ells feien obra,
i encara em deien lladre,
verinós com el baladre,
només era el manobre.

Si ca nostra és de tots
i jo pag més que ningú
em pot explicar algú
com damunt jo peguen bots
i m'amollen els seus rots
aguantant les amenaces;
per això tu ja t'ajaces
dedins t'han posat la por
i no sents bategar el cor:
just ets l'ase amb beaces.

És ver que hi ha llibertat
però està ben vigilada
molts de pics apuntalada
pel govern de torn posat;
no tothom ho ha acceptat,
fa temps volia partir
m'obligaren estar aquí
per conquesta de les armes
i ara totes les alarmes
s'encenen per mor de mi.

Jo a la caixa comuna
vull pagar igual que tots
i també vull que els meus mots
se sentin a la tribuna;
si hem de compartir fortuna
vull saber cap on se'n van
els doblers que es gastaran
com, quan, on, també per què
i vull que aquest poder
no sigui un «ja ho veuran!»

Ara he dit que me'n vaig
ja no vull aguantar més
aquest històric procés
que m'ha fet tenir un empatx;
ben ple tenen el gavatx
tot damunt la meva feina
i com gallina que escaina
dic que cerquin altre gall
que per mi és el treball
i comencin a emprar l'eina.

Que jo moriré de fam
això és el que em diuen
també molt bé prediuen
que quedaré fet un flam;
no escolten el meu clam,
tampoc la veu, ni el seny,
ni la força que m'empeny
demanar independència
pensant en la violència
que ha sofert el meu terreny.

JO VULL SER INDEPENDENT

No em vull barallar amb ningú
que jo som home de pau,
vosaltres no reparau
ho teniu massa segur,
no existeix un altre «algú»
en el vostre pensament,
crec que som ben competent
vos ho dic Mare de Déu:
just vull allò que és meu,
deman ser independent!

